

Kitekintés a jelenések világára, Selymes József atya műsora, 18. rész
Fontosabb jelenések ismertetése és elemzése, Selymes József atya műsora, itt, a Mária Rádióban

Nagy-nagy szeretettel köszöntöm a kedves rádióhallgatókat így, szeptember végén, és hiszem, hogy a szeptember vége szöszkezet használata kapcsán nem csak nekem jutott eszembe Petőfi Sándor verse, hanem még nagyon sok más kedves rádióhallgatónak, akik egy kicsit jártasabbak a magyar irodalomban. Bár ez egy szerelmes vers, melyben a költő elmondja kedvesének, Szendrey Júliának, hogy az ő szerelme örökké fog tartani, és még a síron túl is szeretni fogja. Ennek ellenére az első versszak a múltó idót emlegeti, amely szerelmes versindításhoz eléggé szokatlan és mondjuk úgy, nosztalgikus elem. Szerintem a próféciák is ilyenek, mivel az üzenetekben együtt szerepel a jelen, a múlt és a jövő, de ez a jövő már nem az ember által megálmodott, csupán földi valóságokra korlátozódó kategóriák összessége, hanem egyben a transzcendens valóság is, mely első helyre az örök értékeket teszi. Ezért van az, hogy általában az emberek nem nagyon kedvelik a próféciákat, mivel azok minden esetben keresztülhúzzák földi, nem éppen üdvös terveiket. Egyébként Isten éppen ezt akarja: kiemelni az embert az anyagi korlátokból, a szűklátókörűségből, letörölni szeméről a port, hogy felismerje létezésének igazi értelmét és célját. A próféciák ugyanakkor rámutatnak az örök értékekre is, s főleg Isten szeretetére és hatalmára, aki egyedül képes megújítani az egész teremtett világot és benne természetesen minden jóakarató embert is.

Mindezek után most nézzük meg, hogy hogyan és mikor kezdődtek el a szőkefalvi rendkívüli eseménysorozatok!

A szőkefalvi látnok, Marián Rózsika, a Szűzanyával 1995. június 17-én találkozott először anyai nagyanyjának dicsőszentmártoni kertés otthonában. Már régóta tépelődik és gyötrődik lelkileg a cukorbetegség okozta vaksága miatt, és állandóan kéri a Szűzanyát, hogy gyógyítsa meg, de ha mégsem ez lenne az Úr terve, akkor legalább csak annyira adja vissza neki a szeme világát, hogy újra láthassa a kisfiát, Ferikét, és közvetlen családtagjait. Ezt az ajándékot aztán később majd meg is kapta Rózsika, amikor egy rendkívüli Isteni beavatkozás folytán láthatta a kisfiát, Ferikét, és közeli családtagjait. Na de ne vágjunk az események elébe, hanem nézzük meg, hogy mi is történt azon a nyári júniusi napon, 17-én, a kora délutáni órákban!

- Éppen az ágyban feküdtem és elkeseredetten csak imádkoztam kérvén a Szűzanyát, hogy adja vissza a látásomat – meséli Rózsika a legnagyobb őszinteséggel ennek a rendkívüli mennyei kalandnak az első pillanatait -, amikor egyszer csak egy női hang így szólt hozzám:

- Miért vagy szomorú?

- Ebben a levert állapotomban és lehangoltságomban észre sem vettem, hogy a szobámba valaki belépett. Különösebben csak akkor figyeltem fel a vendég érkezésére, amikor azt a felhívást hallottam, hogy: „*Ne légy szomorú, mert az én Szent Fiam elfogadja a te imáidat!*” Ekkor kérdeztem rá nagy megdöbbenésemben és izgalomban:

- Tán csak nem te vagy az Szűzanyám?

Ekkor jött újra a meglepő válasz:

- *Igen, lányom! Én vagyok.*

- Elképzelték azt az érzést, amely engem akkor eltöltött. Percekig szóhoz sem tudtam jutni a zokogástól. A Szűzanya a mind sürgetőbb kérésemre visszatérően azt mondta, hogy a kellő időben majd válaszol a kérésemre. Több hónapig tartott a várakozásom, míg végre elérkezett a Szűzanya felelete.

- *Üsd fel a kezed ügyében lévő Evangéliumot és, ahol éppen kinyitod, a család valamelyik tagja hangosan olvassa fel a vakságodban ujjaddal megjelölt Szentírási részt!*

- Minden úgy történt, ahogy a Szűzanya előre megmondta. Edit hugom Szent János Evangéliumának a 9. fejezetét látta maga előtt, mert világtalanul erre a történeti beszámolóra tettem az ujjamat, melyet életemben soha nem olvastam és nem is hallottam. Ez a csodálatos történet a vakon született ember meggyógyításáról szól. Miután Edit hugom végigolvasta ezt a 41 versből álló evangéliumi részt, egy olyan béke és öröm járta át a lelkemet, amit még soha nem tapasztaltam. Ez a Jézusi csoda perdöntő hatással volt földi és örök életemre. Egyszerre boldoggá lettem. Ma sem tudom felfogni, hogy ebben az evangéliumi szakaszban hogyan lehetett benne a teljes, az egész, a végleges vakságom vígasza. Az Úr Jézus addig nem ismert szavainak hallatakor értettem meg, hogy miért kellett megvakulnom. Ekkor értettem meg, hogy a világtalanság nem jelenti a végső emberi nyomorúságot és nem kell szégyellnem magam, amikor helyet adva az autóbuszban vagy a vonaton azt suttogják: „Szegény vak...”

Ekkor a Jézusi szavak fényében véget ért idegtépő belső harcom. Eddig értelmetlenül morzsolgattam az időt a nappalok sötétségében várva az újrálítás csodáját. Szívem nem tudott belenyugodni ebbe a pótolhatatlan vesztésbe, amikor arra gondoltam, hogy míg mások birtokolják a fizikai látás ajándékát, addig számomra eltemették a földi fényt.

Most pedig befejezésül szeretném felolvasni dr. Molnár Gyula világhírű mariológus idevonatkozó írását, akit mi csak úgy egyszerűen Gyula bácsinak hívtunk, és akihez éppen Szőkefalvának köszönhetően szoros barátság fűzött. Ő Rózsika egyszerű szavait kissé líraian átfogalmazva komoly teológiai igazságokra ülteti át. Idézem:

„Számomra eltemették a földi fényt. És, minthogy igazában én voltam az egyetlen gyászoló, a sírgödörbe temetett látásom tragédiájában sírtam, egykoron bizony nagyon sokat sírtam. Senki sem róhatja fel a sírgödör mellett gyászruhába öltözött bánatos testvérnek, hogy vígasztalhatatlanul sír, zokog. Honnan termelődött bennem a könnyek pótlása? Azért kértem imámban, mint a törbe esett ördög, hogy az újrálítás Isteni csodája ismétlődjen az én életemben is. Áltatott és éltetett a remény, a csodavárók reménye. Eszem szerint tudtam, hogy kislány korom óta a másfél évtizedes inzulin kezelés következménye látásom elvesztése lesz, amiből a tudomány jelenlegi állása szerint nincs feltámadás. Szívemet persze ez az okoskodás nem győzte meg. Az Úr Jézusnak a gögös farizeusokhoz intézett szava és csodálatos tanítása választ adott a Szűzanyához intézett kérdéseimre és kéréseimre. Álomom, vágyam, az ajándékba kapott természetfeletti fény, amelyben nincs reggel és este, nincs virradat és esthajnal, nincs nappal és éjszaka. A felolvasott hosszú evangéliumi fejezet legvégén nyíltak meg lelki szemeim. Azóta ez a fény és ennek a fénynek hangulata teszi széppé, boldoggá életemet.

Hát én is ezt kívánom a kedves rádióhallgatóknak, hogy ez a fény, a Krisztusi fény, Krisztus világossága tegye széppé és boldoggá az életüket a megannyi nyomorúság ellenére is, amellyel nap, mint nap szembe kell néznünk. Nem szabad elfelednünk, hogy Jézus Krisztus világosan megmondta, hogy aki Ő utána akar jönni, aki Őt akarja követni, annak minden nap fel kell vennie a keresztyét és úgy kell követnie. Hogy Ő milyen keresztet szán egyeseknek, az egy más dolog. A lényeg az, hogy hordozzuk hittel, szeretettel és azzal az élő reménnyel, amely megnyitja számunkra egykoron majd az örök boldogság kapuját.

Kedves hallgatóink Selymes József atya műsorát hallották, *Kitekintés a jelenések világára* címmel.